

Ἄδελφοί μου,

"Ἐπιμένε καλῶς ἐν ΚΥΡΙΑ πάντοτε".

Πολλὰ ἔχομεν πεῖ γιὰ τὸν ἄνθρωπον σάν φαίνόμενον τῆς ζωῆς καί σάν τὴν ἴδιαν τὴν Ζωήν. Ὅμως θὰ πρέπη, τὰ ὅσα ἔχομεν πεῖ νὰ τὰ γνωρίσωμεν καί στήν πράξιν, ἐμπειρικῶς.

Καμμιά θεωρία δέν ἔχει ἀξίαν ἂν δέν μπορῇ νὰ χρησιμεύσῃ σάν ἀρχή μιᾶς σχετικῆς πραγματικότητος, γιατί, ὅλα εἶναι σχετικὰ μέσα στοὺς τοποχρονικοὺς μας κόσμους, πού νὰ δοθῇ στήν Ἀπόλυτην Πραγματικότητα. Καί δέν μποροῦμεν ποτέ νὰ μιλήσωμεν γιὰ τὴν Ἀπόλυτην αὐτὴν Πραγματικότητα, Ἀλήθειαν, Ζωήν, ἂν δέν γνωρίσωμεν τὴν σχετικὴν πραγματικότητα μέσον τῆς ἐρεύνης, τοῦ ὀρθολογισμοῦ καί τῆς ἐμπειρικῆς κατ' ἀρχὴν γνώσεως καί ἀργότερον τῆς ἐνοιασθησίας, τῆς ἐκτίσεως, τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ εἶναι μας μέ τὴν Πραγματικότητα, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ.

Εἴχαμεν ὁμιλήσει διὰ τὸν ἄνθρωπον. Νί κάμωμεν μίαν μικρὴν ἐπανδλήψιν. Εἴχαμεν πεῖ ὅτι ὁ Ἐσώτατος Ἐαυτός θεία Μονάς, σάν Ἥλιος ἀκτινοβολεῖ καί κάθε μιὰ ἀκτινοβολία του, προεκτείνει ὀντότητας. Εἴχαμεν πεῖ ὅτι, κάθε μιὰ Ὀντότης, εἰς τὴν προέκτασίν της, ποῦ πλέον μᾶς δίδει τὴν ἔνοιαν τοῦ Χώρου καί τοῦ Χρόνου, εἶναι ἡ πολλαπλῆ σάν φαίνόμενον τοῦ Ἐαυτοῦ μας Θείας Μονάδος, χιλιάδες ἀκτινοβολίες ἔχει. Ἄς μὴν τὲς ὀνομάζωμεν προεκτάσεις διότι σὸ παρελθόν ποῦ εἴχαμεν μεταχειρισθῆ τὴν λέξιν αὐτὴν, ἔχω προσέξει πῶς, στήν σκέψιν ὀρισμένων ἀπὸ σᾶς ἔχει σχηματισθῆ μιὰ σύγχυσις. Ἴσως νὰ μὴ θελήσατε νὰ σχολιάσετε αὐτό, ἐγὼ ὅμως τὸ εἶχα δῆ. Θὰ ἀποφύγῃ τὴν λέξιν αὐτὴν, νὰ μὴν τὴν εἴπω προέκτασιν διότι αὐτό μᾶς δίδει καί τὸ τοποχρονικόν καί, ἀσφαλῶς, σὲ μίαν φάσιν τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῆς ἔχω τὸ τοποχρονικόν, ἄς τὴν ὀνομάζωμεν ὅμως ἀκτινοβολίαν. Ἀπώτερος σκοπὸς εἶναι ἡ ὀντοποίησης αὐτῆς τῆς ἀκτινοβολίας κατὰ τὴν ἐπιστροφήν της.

Ἄς δῆσῃμεν τώρα τὴν μητρικὴν ἀγκάλην τοῦ ἑαυτοῦ μας ποῦ ὀνομάζομεν θείαν Μονάδα Ἐαυτό μας καί ἄς δοῦμεν τὴν ἀκτινοβολίαν αὐτὴν ποῦ πλέον εἶναι καί δικό μας, ἀπόλυτα δικό μας, ὁ δικός μας ἑαυτός, ὁ αἰώνιος, ὁ ὁποῖος ὡς ἐσθὼν ἐνδύεται τοποχρονικῶς τὸ φθαρτόν καί τὸ θνητόν διὰ νὰ πάρῃ τοποχρονικῆς ἐμπειρίας, νὰ τὰς ἀφομοιώσῃ, κατ' ἀρχὴν σάν γνώσεις καί μετὰ σάν Σοφία, μέ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν ἀναγνώρισιν τῆς πραγματικότητος ὅτι εἶναι ἕνα Ὀν αἰώνιον, ἀνεξάρτητο, ἦτο πάντοτε καί μένει ἕνα Ὀν, τώρα τὸ ἀντιλαμβάνεται καί τὸ γνωρίζει ἐμπειρικῶς.

Ὅστε, ὅταν λέγωμεν ὀντοποίησην, νὰ μὴν νομίζωμεν ὅτι κερδίζωμεν καί ποῦ δέν εἴχαμεν, ἀλλά, γνωρίζομεν τώρα τὴν πραγματικότητα ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἑαυτόν μας ἀκτινοβολία. Μεγάλη σημασία ἔχει γιὰ μᾶς ὁ ἑαυτός μας αὐτός ἀκτινοβολία, γιατί θὰ τὸν συναντήσωμεν σὲ δύο καταστάσεις. Τὴν ἀκτινοβολίαν ἀπὸ τὴν πηγὴν της, ποῦ; Ἀφοῦ ἀκτινοβολεῖ ἐντός τοῦ ἑαυτοῦ τῆς Θείας Μονάδος, ὅπως καί ἡ θεία Μονάς εὐρίσκεται ἐντός τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ. Νὰ μὴν φανταζώμεθα ὅτι, ἀκτινοβολία μιὰ ἢ μυριάδες ἀπὸ τὲς ἀκτινοβολίες τοῦ Ἐαυτοῦ Θείας Μονάδος τοποχρονικῶς εἶναι ἐκτός τῆς Θείας Μονάδος, διότι, ἡ θεία Μονάς ἑαυτός μας, εἶναι παντοῦ, ὅπου εἶναι καί τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ. Ὅστε ἡ ἀκτινοβολία, εἶναι ἐντός ἡμῶν τῶν ἰδίων ἂν ἑαυτόν μας ὀνομάσωμεν τὸν Ἐσώτατον Ἐαυτόν μας θείαν Μονάδα.

Ἐπομένως, ὅπου καί μέ ὁποιαδήποτε τρόπον ἀκτινοβολεῖ ὁ ἑαυτός μας αὐτός, ἐντός τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀκτινοβολεῖ, μέ τὸν ἴδιον τρόπον ποῦ ἡ θεία Μονάς ἑαυτός, ἐντός τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, πάντοτε, ΕἶΝΑΙ, ὅχι εὐρίσκεται, προσέξτε τὴν διαφορὰν.

Τώρα παίρνωμεν τὴν ἀκτινοβολίαν εἰς τὰς δύο της φάσεις. Τὴν ἀκτινοβολίαν μέχρι τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, δηλαδή, μέχρις ὅτου φάσῃ σ' ἕναν σημεῖον τῆς Θείας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας καί Παναγαθότητος ποῦ ὀνομάζομεν Ἰδέαν Ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν συνεχίζει τὴν ἀκτινοβολίαν ὡς Ἰδέα μέ ἀπώτερον σκοπὸν τοποχρονικῶς νὰ ἐνδύθῃ Ἰδέαν Οὐσίαν, Οὐσίαν, Ἰδέαν ὕλην καί παχυλὴν ὕλην διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον τῶν μορφῶν, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ σύμπαντα.

Τί ἦτο προηγουμένως; Δέν εὐρίσκετο ὁ ἑαυτός μας σὲ σύμπαντα ἢ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σύμπαντα;

Λέγω ὄχι. Σύμπαντα ὀνομάζω μίαν κατάστασιν σάν 'Απόλυτο Κατάστασιν ἢ σάν φαινόμενο μετά πού θά μορφοποιηθῆ ἡ 'Υπέρ Οὐσία, ἡ Οὐσία, 'Υπέρ Ὑλῆ καί ὕλη μέσα σέ μίαν πραγματικότητα, μίαν κατάσταση πού θά μοῦ δώσῃ τά φαινόμενα, τά μύρια τόσα φαινόμενα τῆς ζωῆς μέσα εἰς τόν ὠκεανόν πού εἶναι ἡ Ζωή.

Ἄστε, τά Σύμπαντα εἶναι κόσμοι φαινόμενων. Πέραν τῶν Συμπάντων, ὄχι τοποχρονικῶς τώρα, τό πέραν, ἀλλά θά ἐννοήσωμεν μίαν κατάστασιν τώρα, ΕΙΝΑΙ, ὄχι ὑπάρχει, ὁ ἑαυτός μας, ὁ αἰώνιος, ὁ ἴμορφος, Ὀντοποιημένος, εἴτε τό γνωρίζομεν εἴτε δέν τό γνωρίζομεν. Εἰς τήν ἐπιστροφῆν τό γνωρίζομεν. Εἰς τήν προέκτασιν - τώρα μεταχειρίζομαι τήν λέξιν προέκτασιν - τῶν μέρ_ος τῆς ἀκτινοβολίας, δέν τό γνωρίζομεν.

Ἄπό πότε ὁ ἑαυτός μας, ὁ ἐσώτερος, ὄχι ἐσώτατος ὀνομάζεται Ψυχῆ Ἀυτοεπίγνωσης, καί τῆς ἡτοπροτοῦ ἐπιανισθῆ σάν Ψυχῆ Ἀυτοεπίγνωσης; Τί εἶναι ἡ Ἀπόλυτος Θεός Ἀυτοεπίγνωσης; Ὑπάρχει κάτι τέτοιο;

Μὴν προσπαθήσετε .Ἔ συλλάβετε τήν ἔννοιαν αὐτήν, πρὸς τό παρόν δέν εἶναι δυνατόν. Ὅμως σᾶς λέγω ὅτι, ἡ κατάσταση αὐτή, Ἐκστασις - Ζωή - Ἀλήθεια - Πραγματικότης, ΕΙΝΑΙ, ὄχι ὑπάρχει.

Μακάριοι, ὅσοι ἀπό σᾶς θά τήν γνωρίσουν καί μερικοί ἀπό σᾶς, ἴσως καί σ'αὐτήν σας τήν ἐνοσφρασκῶσιν νά τῆν δοῦν, νά τήν ἀντιληφθοῦν. Καί λέγω Μακάριοι.

Προέκτασις, Ψυχῆ - Ἀυτοεπίγνωσης τώρα, εἶναι, ὁ ἐσώτερος ἑαυτός σας, σάν πραγματικῆ Ἀυτοεπίγνωσης. Ὅμως μὴ προσπαθήσετε νά ἀντιληφθῆτε τί εἶναι Ἀυτοεπίγνωσης, συγκρίνοντας αὐτό πού θά πρέπει νά ἐννοήσωμεν μέ τό ὅτι γνωρίζετε τώρα σάν Ἀυτοεπίγνωσιν τῆς προσωπικότητος Ἐξυτοῦ σας, διότι, τό ὅτι γνωρίζετε τώρα, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐντυπώσεις διαφόρων ἀντιδράσεων μέσον τῶν κραδασμῶν πού δίδει ὁ Ψυχικός λεγόμενος καί ὁ κατώτερος Νοητικὸς κόσμος. Εἶναι προϊόν πολύ χαμηλῶν κραδασμῶν.

Ἐπομένως, μὴν ἐπιχειρήσετε νά ἀντιληφθῆτε τί εἶναι ἡ Ἀυτοεπίγνωσις τοῦ ἑαυτοῦ σας Ψυχῆς πρὸς τό παρόν. Ἐντομα ὅμως ἂν θελήσετε, θά γνωρίσετε.

Προεκτεινομένης τώρα τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῆς καί μετά πού θά ἐνδοθῆ Νοητικὴν ὕλην, ἡ Ἰδέα μορφοποιεῖται. Ὁ ΛΟΓΟΣ, γίνεται σίρξ, γίνεται Νοητικὸ σῶμα, Ψυχικὸ σῶμα, καί παχυλὸν ὕλικόν σῶμα, τρία σῶματα σέ ἕνα, πού τὰ συνδέει αὐτό πού ὀνομαζόμεν παροῦσα προσωπικότητα Ἀυτοεπίγνωσιν. Νά τό ἐρευνήσωμεν αὐτό.

Μήπως ἡ παροῦσα προσωπικότης Ἀυτοεπίγνωσης ἑαυτός σας δέν λέγει ἑαυτὸς τῆς τό παχυλὸ ὕλικόν σῶμα τό ὁποῖον διαρκῶς, χρησιμοποιεῖ σάν ἑαυτὸ τῆς; Ἀσφαλῶς. Καί μήπως σάν ἑαυτὸν τῆς ἡ παροῦσα προσωπικότης Ἀυτοεπίγνωσης ἑαυτός σας δέν κάμνει χρῆσιν τῶν διαφόρων ἐπιθυμιῶν καί σκέψεων τῆς, συναισθημάτων καί σκέψεων τῆς, πού τήν κείζουσι, πού τοποχρονικῶς τήν σχηματίζουν, τήν μορφοποιοῦν σ' ἕνα ζῶον, δαίμονα, ἢ καί Ἄγγελον; Δέν εἶναι αὐτό πού ὀνομάζετε ἑαυτὸς σας προσωπικότητα Ἀυτοεπίγνωσιν; Αὐτό πού εἶναι πολύ φθαρτόν καί πολύ θνητόν, αὐτό πού διαρκῶς ἀλλάζει, φθίρεται, μεγαλώνει σέ ὄγκον σάν ὕλικόν σῶμα, σέ διαστάσεις σάν σκέψεις καί συναισθήματα; Ἄλλὰ ὁ ἑαυτός σας Ἀυτοεπίγνωσης δέν εἶναι αὐτό, ὅσον δέν εἶναι ἡ σκιά πού ἀφῆνει μέσα στήν ἐπιφάνειαν ἐνός καθρέφτου ὁ ἑαυτός σας. Ἐκλαμβάνετε τὸ εἶδωλον, ἢ μῦλλον τήν εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ σας πᾶνω σ' ἕναν καθρέφτην σάν τό πρόσωπόν σας, σάν τὸν ἑαυτόν σας. Καί σᾶς λέγω ὅτι, ἡ προσωπικότης Μόνιμη, προσωπικότης Μόνιμη - Ἀυτοεπίγνωσις ἑαυτός σας δέν ἔχει ἀνάγκην μορφῆς, ἐνός σῶματος, συναισθημάτων καί σκέψεων γιά νά εἶναι Ἀυτοεπίγνωσις - Ζωή. Προεξέτε στήν φράσιν αὐτήν τώρα. Ἡ τήν ποῦμεν Ζωή - Ἀυτοεπίγνωσιν ἢ Ἀυτοεπίγνωσιν - Ζωή, τό ἴδιον ἐννοοῦμεν, καί τώρα εἶναι κάτι πολύ πολύ διαφορετικόν ἀπὸ αὐτήν τήν Ἀυτοεπίγνωσιν Προσωπικότητα πού ἔχομεν ὡς τώρα γνωρίζομεν.

Ἀσφαλῶς τὴν ἑαυτόν μας Ἀυτοεπίγνωσιν, Ψυχῆ - Ἀυτοεπίγνωσιν σάν Ὑπέρ - συνειδητόν Ἀυτοεπίγνωσιν θά τήν γνωρίσωμεν πέραν τῶν περιορισμῶν πού δίδουν αἱ ἔννοιαι τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου. Ψεύγομεν ἀπὸ τὸ φαινόμενον, τοποχρονικόν φαινόμενον τῆς Ζωῆς πού ἐκλαμβάνομεν σάν ἑαυτόν μας, τὸ θνητόν, τὸ φθαρτόν καί εἰσερχόμεθα εἰς τήν αἰώνιαν Ζωήν, εἰς τὸν πραγματικόν ἑαυτόν μας, εἰς τήν ἐντός ἡμῶν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν πού εἶναι πλέον Ἀυτοεπίγνωσις - Ζωή. Τότε γιά πρώτην φοράν θά ἀντιληφθῆτε τοὺς λόγους τοῦ Πολύ Ἠγαπημένου "Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδός, τῆς ἐπιστροφῆς, καί ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή".

Ἡ Ἀλήθεια, διότι γιὰ πρώτην φοράν βλέπετε ὅλα πραγματικῶς μέσα σὲ φῶς πού εἶναι ἡ Ἀλήθεια.

Ὡς τώρα, χαρὰ σας ἔχετε, τὸ νὰ δνομάσετε αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο δικό σας, κάτι πού δέν εἶναι ἡ ἐαυτός σας, ἀπὸ τὸν κόσμον γύρω σας. Ὀνομάζετε ἐαυτὸν σας αὐτὸ τὸ μέρος τῆς ὕλης πού θέλει νὰ δῆ δτι ἀποκτᾷ ἐκεῖνο, αὐτὸ, κατακτᾷ αὐτὰ, ἐκεῖνην τὴν κατάσταση, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ δτι τίποτε ἴσῃν πραγματικότητα δέν μπορεῖ νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ.

Τί εἶναι ὁ κόσμος γύρω σας πού σᾶς δίδουν οἱ πέντε αἰσθήσεις, καὶ τί εἶσθε ἐσεῖς μέσα στὸν κόσμον αὐτόν; Τὸ ἔχετε σκεφθῆ αὐτὸ καμμιά φορά; Τί εἶναι τὸ χῶμα ὕλη γύρω σας, τὸ ὕδωρ, θάλασσες, ποτάμια, νέφη, βροχὴ καὶ τί εἶσθε ἐσεῖς μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, σὸν αἷμα, σὰρκες, ὀστά, πόλια ἢ σχέσεις σας, —μέ-τῶ-περιβάλλον αὐτό;

Ὡς ἐδῶ εἶναι εὐκόλόν νὰ κάμετε μίαν σύγκρισιν, μίαν ἔρευναν, μετὰ ἀρχίζετε νὰ γνωρίζετε τὸν-ἐαυτὸν σας σὸν κάτι ἄλλο, σὸν ἐπιθυμία σκέψιν. Βρῆκατε τὸ ἀνάλογο μέσα στὸ περιβάλλον σας γιὰ νὰ ἀρχίσετε τὴν σύγκρισιν; Βρῆκατε κάτι ἀνάλογο μὲ τὸν ἐαυτὸ σας, διδνοια, ὀρθολογισμὸ πού νὰ πῶ πῆτε, Κοσμικὴ ἢ Συμπαντικὴ, Ἐπὲρ Διδνοια; Ἀσφαλῶς θὰ δῆτε ὅτι γύρω σας τὰ πάντα τὰ κυβερνᾷ αὐτὴ ἢ Ἐπὲρ Διδνοια. Ἡμεῖς τὴν δνομάζομεν Νοῦ.

Ἐχετε συλλάβει ποτέ τὴν ὀρθὴν εἰκόνα σὸν ἔννοια αὐτοῦ τοῦ Νοῦ, πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλον ἀπὸ μίαν ἔκφρασιν τῆς Ἐπὲρ Διδνοιας καὶ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι; Καὶ ἔχετε κάμει μίαν σύγκρισιν μὲ τὸν ἐαυτὸν σας, καὶ τί εἶναι αὐτός ὁ Νοῦς, ὄχι ὁ ὕλικός ἐγκέφαλος πού μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιοῦτε καὶ ἀπὸ πού ἀντλεῖτε αὐτὴν τὴν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι διαλογίζεσθαι, τοῦ ἐπιθυμεῖν καὶ τέλος τοῦ Βούλεσθαι;

Εἶσθε εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ. Πῶς; Τὸ ἔχετε μελετήσῃ αὐτό; Πολλές φορές ἔχετε ἀκούσει τοὺς λόγους αὐτούς. Εἶσθε εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ. Ἐχετε μελετήσῃ πῶς εἶσθε εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ; Ἐχετε ἀκούσει δτι, ὁ Πολύ Ἁγαπημένος εἶπεν σὸν προτροπὴν νὰ γίνετε τέλειοι ὅπως τέλειος εἶναι καὶ ὁ ΠΑΤΗΡ ὁ Οὐράνιος. Γιὰ νὰ τὸ πῆ, θὰ πῆ ὅτι εἶναι, καὶ κατορθωτόν καὶ δυνατόν. Ἐχετε σκεφθῆ ὁμοίως, πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό;

Θὰ συνεχίσωμεν. Θέλω ἐρωτήσῃ εἰς τὸ ἐπόμενον μῆθημα, γιὰτὶ θέλω στὸ μέλλον πολὺ σοβαρὴ ἐργασία. Ὁ θερισμός εἶναι πολὺς καὶ οἱ θεριστὰι πολὺ ὀλίγοι. Καὶ σᾶς λέγω δτι, ἔστω καὶ ὀλίγοι θεριστὰι, ἂν εἶναι ἱκανοὶ μποροῦν νὰ δώσουν πολλὰ, καὶ θέλω ἱκανοὺς θεριστὰς. Αὐτοὶ πού ἔχουν ἀνέλθῃ εἰς τὴν θέσιν πού ὁ κόσμος γύρω δνομάζει ποιμένας, τί νὰ εἴπω, δέν εἶναι αὐτοὶ πού εἶναι ἱκανοὶ τώρα νὰ φυλάξουν τὸ ποίμνιον. Καὶ αὐτοὶ πού πρέπει νὰ εἶναι οἱ φύλακες καὶ οἱ ἐργάται ἐντός τοῦ ἀμπελῶνος δέν εἶναι αὐτοὶ πού θὰ φροντίσουν τὸν ἀμπελῶνα.

Θέλω νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν εὐθύνην τὴν ὅποιαν ἐπωμίζεσθε, ὁ ἐσώτατος κύκλος γιὰ ἕναν ἕκαστον ἐκ τῶν ἀδελφῶν σας γύρω σας.

"Ἐτῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙῶ πάντοτε".